

Búcsú Lukácsi László helytörténeti kutatótól (1949–2020)

Kedves Laci!

Szomorú szívvel állok ravatalod előtt, és nehéz elfogadni, hogy örökre búcsút kell vennünk tőled. Szeptemberben a Jász Múzeum rendezvényén még együtt terveztük a jövőbeni programokat, de akkor még nem gondoltuk, hogy ez lesz az utolsó találkozásunk. A sors azonban sokszor oly kíméletlen „szervező”, váratlanul és hirtelen véget tud vetni minden álomnak, minden reménynek. Nem kellett volna még elmenned, de az égiek döntését sajnos nem tudjuk befolyásolni.

Lukácsi László is azon személyek közé tartozott, aki egész életét a Jászság szolgálatába állította. 1949. május 27-én született Jászsalsószentgyörgyön, és ettől kezdve a szülőföld soha nem eresztette el hosszú időre magától. Az általános iskola elvégzése után a középiskolát Szolnokon a Versegly Ferenc Gimnáziumban kezdte el, de a második évben hazajött Jászsalsószentgyörgyre, s itt folytatta a tanulmányait az akkor létesült gimnáziumban. 1968-ban tett sikeres érettségi vizsgát. A tanulás mellett már ekkor is számtalan közéleti feladatot végzett. Oszlopos tagja volt a helyi irodalmi színpadnak, és szavaló versenyeken szerepelt szép helyezéseket elérve. Tanulmányi versenyeket nyert magyarból és történelemből, és ő alapította és szerkesztette a gimnázium *Zagyva lap* című újságját is.

Már ekkor bizonyossá vált, hogy nagyszerű géneket és kitűnő szellemi municiót örökölt szüleitől, akik maguk is jelentős szerepet töltek be a község társadalmi életében. Édesapja, Lukácsi László a községi művelődési ház igazgatója volt, de mellette magyar és történelmet is tanított a helyi gimnázium nappali és esti tagozatán. Édesanyja, Törőcsik Margit a Községi Tanács igazgatási főelőadójaként és anyakönyvvezetőjeként dolgozott, aki hivatali munkája mellett komoly helytörténeti kutatásokat is végzett.

Lukácsi László gyermek és ifjú korának éveit meghatározta szülőfaluja pezsgő kulturális élete, amelynek ő maga is aktív résztvevője volt. Az volt az álma, hogy régész vagy tanár legyen. Ezért az érettségi után a szegedi József Attila Tudományegyetemre és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolára jelentkezett, de az óriási túljelentkezés miatt nem nyert felvételt. Így a sorkatonai szolgálat következett, amelyet

Marcaliban és Tapolcán töltött le.

1971. március 1-jén az alsószentgyörgyi tanács a községi könyvtár vezetésével bízta meg, amely munkát nagy lelkiismeretességgel és odaadással 1987-ig végezte. Én magam is könyvtárosként ismertem meg őt az 1970-es évek elején.

1974-ben levelező tagozaton elvégezte a debreceni Tanítóképző Intézet népművelő-könyvtáros szakát, majd 1987-ben a nyíregyházi Bessenyei György Tanárképző Főiskola magyar-könyvtár szakán diplomázott.

Lukácsi László

1987-től 2005-ig a helyi általános iskolában magyart tanított és vezette az iskolai könyvtárat. 1999-ben a község plébánosa arra kérte, hogy vállalja el az iskolában a hitoktatást. S hogy ehhez megfelelő ismereteket szerezzen, jelentkezett a győri Hittudományi Főiskola levelező tagozatára, ahol csupán három évet végzett el, mert közbejött betegsége nem tette lehetővé tanulmányai folytatását.

Lukácsi László aktívan részt vett Jászsalsószentgyörgy község társadalmi életében is. 1990 és 1994 között tagja volt a helyi önkormányzat képviselő-testületének. Újságot alapított, amelynek a szerkesztői feladatát is ellátta, s amely kiadásában egészen haláláig bábkodott. Rendszeresen kutatott, és egymás után írta helytörténeti témájú cikkeit a helyi újságban és a Jász Múzeumért Alapítvány által megjelentetett *Redemptio* című honismereti lapban. Hiteles forrásokon nyugvó, jó stílusú, olvasmányos írásai közkedveltek voltak az olvasók körében.

Helytörténeti munkásságának egyik kiemelkedő eredménye volt az 1986-

ban *Jászsalsószentgyörgy krónikája* címmel megjelent kétkötetes monográfia, amelynek édesanyja, Lukácsi Lászlóné és Rusvay Lajos helytörténeti kutató mellett a társszerzője volt.

Egészségi problémái miatt 2005-ben nyugdíjba vonult, de továbbra is fáradhatatlanul folytatta ténykedését a kultúra területén.

Több alkalommal eredményesen szerepelt a Jász-Nagykun-Szolnok megyei néprajzi és helytörténeti pályázatokon. 2008-tól tagja volt a Jászsági Honismereti Egyletnek, majd később pedig a Jászsági Helytörténeti Körnek is. Megalakulásától kezdve dolgozott a Jászsalsószentgyörgyi Helytörténeti és Hagyományörző Egyesületben. Jó szakmai és baráti kapcsolatot ápolt a Jász Múzeum munkatársaival, és nagyon sokat segített a kiadványok terjesztésében, népszerűsítésében.

Munkája elismeréseként 2005-ben az Oktatási Miniszter Pedagógus Szolgálati Emlékérmét, 2012-ben pedig a Jászsalsószentgyörgy Községért Díjat vehette át. Több alkalommal részesült a Jász Múzeum elismerő oklevelében is „azért a nemes lelkű szellemi, munkabéli és anyagi támogatásért, amelyet éveken át a jászok múzeuma tudományos, közművelődési és hagyományörző munkájához nyújtott”.

Lukácsi László a Jászság honismereti és hagyományörző mozgalmának egyik köztiszteletben álló személyisége volt. Hirtelen távozása nagy űrt hagyott maga után.

Kedves Laci! Nekem jutott az a fájdalmasan nehéz feladat, hogy utolsó földi utad előtt a Jászság, a Jász Múzeum, valamint a jászsági honismereti, hagyományörző közösségek nevében elbúcsúzzam tőled. Személyedben egy nagy tudású, művelt, a közösséget sokat dolgozó, igaz embert ismertünk meg, aki írásaival maradandót alkotott az utókor, a jövő nemzedéke számára. Örültünk, hogy ismerhettünk, hogy együtt dolgozhattunk szeretett szülőföldünk hagyományörzésében.

Kedves Laci! Nehéz szívvel, de utadra engedünk. Isten veled barátunk, legyen könnyű a pihenésed az égiek közösségében!

Hortiné dr. Bathó Edit múzeumigazgató

(Elhangzott 2020. december 3-án a jászsalsószentgyörgyi temetőben.)